

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku Sądu z dnia 14 września 2016 r. w sprawie T-207/15, National Iranian Tanker Company/Rada;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącego odwołanie w toku postępowania przed Sądem, a w szczególności:
  - stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r.⁽¹⁾ i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r.⁽²⁾, w zakresie, w jakim akty te mają zastosowanie do wnoszącego odwołanie;
  - tytułem ewentualnym, stwierdzenie, że zarówno art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r.⁽³⁾ (ze zmianami), jak i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r.⁽⁴⁾ (ze zmianami), nie mają zastosowania w zakresie, w jakim dotyczą wnoszącego odwołanie, ze względu na niezgodność z prawem tych przepisów; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym wnoszący odwołanie utrzymuje, że Rada popełniła błąd poprzez stwierdzenie, że decyzja Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. i rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. nie naruszają zasad powagi rzeczy osądzonej, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań oraz prawomocności lub prawa do skutecznego środka prawnego, które to prawo zostało ustanowione w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, w którym wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie, że wobec wnoszącego odwołanie zostały spełnione kryteria umieszczenia w wykazie.
3. Zarzut trzeci, w którym wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie stwierdził, iż ingerencja w prawa podstawowe wnoszącego odwołanie była proporcjonalna.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący twierdzi, że Sąd popełnił błąd poprzez oddalenie podniesionego przez wnoszącego odwołanie tytułem ewentualnym argumentu, iż szeroka wykładnia kryterium umieszczenia w wykazie spowoduje, że kryterium to będzie nieproporcjonalne.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s. 18).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s. 3).

⁽³⁾ 2010/413/WPZiB: Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 8 września 2016 r. w sprawie T-467/
13 Arrow Group ApS, Arrow Generics Ltd/Komisja, wniesione w dniu 24 listopada 2016 r. przez
Arrow Group ApS, Arrow Generics Ltd**

(Sprawa C-601/16 P)

(2017/C 030/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Arrow Group ApS, Arrow Generics Ltd (przedstawiciele: C. Firth, S. Kon, C. Humpe, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 września 2016 r. w sprawie T-467/13 lub stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 decyzji Komisji C (2013) 3803 final z dnia 19 czerwca 2013 r. (sprawa AT/39226 – Lundbeck) w zakresie w jakim dotyczą spółki Arrow; albo
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 września 2016 r. w sprawie T-467/13 oraz skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd; albo
- w dalszej kolejności, uchylenie wyroku Sądu z dnia 8 września 2016 r. w sprawie T-467/13 w zakresie w jakim wyrok ten utrzymuje w mocy grzywnę nałożoną na spółkę Arrow w art. 2 decyzji Komisji C (2013) 3803 final w odniesieniu do ugody brytyjskiej i duńskiej lub obniżenie wysokości tej grzywny; oraz
- obciążenie Komisji poniesionymi przez spółkę Arrow kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd zastosował błędne kryterium w celu oceny czy zaistniała potencjalna konkurencja:

1. Pierwsza część: Sąd przeniósł ciężar dowodu na spółkę Arrow, zwalniając Komisję z obowiązku wykazania istnienia potencjalnej konkurencji.
2. Druga część: Sąd wywiódł błędny wniosek o istnieniu potencjalnej konkurencji z serii hipotez, co pozostaje w sprzeczności z zasadą, że stwierdzenie istnienia potencjalnej konkurencji wymaga wykazania rzeczywistej i konkretnej możliwości wejścia na rynek.
3. Trzecia część: Sąd przypisał nadmierną wagę zamiarowi spółki Lundbeck i błędnie ocenił moc dowodową okoliczności, które nastąpiły po podpisaniu ugód patentowych.
4. Czwarta część: Sąd nie uwzględnił znaczenia i skutków wyroku sądu angielskiego w sprawie Paroxetine.
5. Piąta część: Sąd wywiódł błędny wniosek o istnieniu potencjalnej konkurencji z okoliczności, że spółka Arrow podjęła kroki w kierunku przygotowania się do wejścia na rynek.
6. Szósta część: Sąd błędnie zastosował domniemanie tymczasowej nieważności oraz nienaruszenia patentów spółki Lundbeck.

Zarzut drugi: Sąd dokonał błędnego ustalenia, że ugody patentowe miały na celu ograniczenie konkurencji:

1. Pierwsza część: Sąd nie uwzględnił faktu, że to iż umowa „może” ograniczać konkurencje nie jest równoznaczne z naruszeniem konkurencji ze względu na cel.
2. Druga część: Sąd przyjął błędną orientację, kwalifikując ugody patentowe jako umowy, które co do zasady polegają na wyłączeniu dostępu do rynku.
3. Trzecia część: Sąd błędnie wywiódł, że Komisja mogła ustalić istnienie niekonkurencyjnego celu ugód bez konieczności rozważenia sytuacji, która przeważałaby w sytuacji braku ugód.

Zarzut trzeci: Sąd błędnie uznał twierdzenia Komisji jakoby spółka Arrow działała umyślnie lub w warunkach zaniedbania w związku z czym nie powinna zostać nałożona żadna grzywna.